

Martorii respinși de judecătorii pământești sunt hotărâți de Dumnezeu ca să fie primii martori ai Lui.

Luca 2, 15-20

(Păstorii din Betleem)

Pentru ca lauda lui Dumnezeu cântată de îngerii din cer spre pământ să se înalțe cu mare bucurie de pe pământ spre cer era nevoie ca păstorii să se convingă cu ochii proprii de adevărul cuvintelor vestite. Credința nu se poate lipsi de experiență. Cuvântul lui Dumnezeu însuși ne îndeamnă mereu la experiențe. Îngerul a arătat clar păstorilor drumul: **veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.** Ei trebuiau să meargă după acest semn, ca și Maria odinioară (capitolul 1, 36), căci credința trebuie să conducă la vedere. Și numai în măsura în care ea face aceasta primește puterea dătătoare de fericire. Cel mai minunat cuvânt divin de viață rămâne o literă moartă, fără valoare, dacă nu este experimentat. Hristos S-a născut. Nașterea Lui a fost vestită de gura îngerului și de gura oamenilor. Acum este valabil: „să vedem“ că El S-a născut cu adevărat și să intrăm într-o relație mai intimă cu El!

15. După ce au plecat îngerii de la ei, ca să se întoarcă în cer, păstorii au zis unii către alții: „Haidem să mergem până la Betleem și să vedem cuvântul care a avut loc și ce ne-a făcut cunoscut Domnul.“

Felul de exprimare este ciudat: „**să vedem ce ni s-a spus.**“ – Un cuvânt spus nu se vede, ci este auzit! De ce aici vederea? Pentru că cuvântul vestit de gura îngerului este un eveniment. De aceea cuvântul nu era numai „vorbit“, ci era realmente ceva care se putea vedea, trăi și pipăi (compară cu 1 Ioan 1, 1), deci putea fi perceput cu toate simțurile umane. De aceea se spune în continuare „cuvântul care **a avut loc**“.

Și acest cuvânt auzit și văzut, care a avut loc, „l-a făcut cunoscut Domnul“, așa spun păstorii.

Dacă Domnul Dumnezeu a spus un cuvânt, atunci să nu ne odihnim până când prin credință vie nu vom vedea pe Hristos și până când nu vom avea parte de El!

16a. S-au dus în grabă.

Păstorilor li s-au spus lucruri incredibile, s-au pretins lucruri incredibile de la ei. Un copilăș născut de curând să fie Domnul lumii, Mântuitorul, Mesia?

Ce au făcut păstorii? Ei nu au așteptat să se facă ziuă. Acolo unde este vorba să fie văzut evenimentul-Hristos se merită să te duci, **să te grăbești**, este nevoie de o hotărâre rapidă, de o faptă în grabă.¹

16b. Și au găsit pe Maria, pe Iosif, și pruncul culcat în iesle.

Ce se putea vedea aici? Un grajd întunecat, murdar, un copilăș lipsit de ajutorare, născut de curând, care sta acolo, fără să aibă nici măcar un leagăn, pus într-o troacă din care mâncau vitele și oile.

Cu adevărat, a fost o credință deosebit de mare solicitată de la păstori! Era o discrepanță uriașă între cuvântul îngerului și imnul oștirii cerești pe de o parte, și evenimentul din grajdul întunecat, pe de altă parte! Această discrepanță mare între cuvântul rostit afară și evenimentul

---

¹ În Scriptură este deseori vorba de ascultare imediată și rapidă. Despre Iosif se spune în Matei 1, 24: „**Când s-a trezit Iosif din somn**, a făcut cum îi poruncise îngerul Domnului“. Iosif a ascultat imediat de îngerul Domnului. În Matei 2, 13 citim că Iosif în aceeași noapte, în care a primit porunca de la îngerul Domnului, a fugit spre Egipt, cu toate că, vorbind omenește, era o catastrofă. (O călătorie deosebit de periculoasă și de grea prin ținuturi muntoase sălbatice și drumuri lungi prin pustie, unde nu creștea nici-un arbore și nici-un tufiș, peste 200 km lungime trebuiau parcurși.) Despre Z a c h e u se spune că atunci când Isus i-a zis „Dă-te jos de grabă ...“, el „**s-a dat jos în grabă.**“ Avraam s-a sculat „dis-de-dimineată“ și a plecat împreună cu Isaac. Ascultarea adevărată este totdeauna o ascultare imediată și luată pe loc. Lucrarea Mântuitorului necesită grabă. Cuvântul și porunca Celui veșnic se exercită urgent, și anume cu o astfel de urgență, că nu permite nici-un fel de amânare și este o lucrare care trebuie făcută la termen. Lucrarea Mântuitorului este asemenea lucrării urgente de străngere a roadelor, deoarece vine noaptea sau se apropie furtuna, trebuie să aibe loc urgent și repede.

dinlăuntru, între vestirea aducătoare de bucurie și realitatea aspră, între lumina de pe câmpie și întunericul din grajd, între fericirea trăită în jurul turmelor și starea jalnică din grajdul de vite era foarte vizibilă.

Semnul dat păstorilor, grajdul și ieslea, era pentru ei un adevărat exercițiu de credință. Parcă auzim pe Hristosul născut de curând spunând celor care veniseră primii să-L vadă, ceea ce mai târziu va zice să i se spună lui Ioan Botezătorul: fericite de cel ce nu va găsi în Mine o pricină de poticnire.!

17. După ce L-au văzut au istorisit ce li se spusese despre Prunc.

Privirea cu credință la Hristos, fie la El în iesle, fie în viața sau în umblarea Sa, experiența vie a bunăvoinței și fericirii lui Dumnezeu, a Mântuitorului nostru, constituie adevărata mărturie și totodată dă putere inimilor ascultătorilor.

Acolo unde este maturitate lăuntrică și experiență reală, acolo încetează orice discuție, căci acolo ucenicii lui Isus nu vorbesc despre anumite opinii, învățături sau păreri, ci ei sunt martorii realității (Ioan 15, 27) și de aceea se comportă cu o autoritate, neînțeleasă de lume, după modelul Domnului. „Noi vorbim ce știm și mărturisim ceea ce am văzut.“ Mărturisirea nu este un privilegiu al celor aflați într-o anumită poziție, ci ea este o faptă fericită a inimilor preoțești și o datorie creștină generală. Niciodată mărturia nu trebuie să amuțească într-o adunare în care Hristos trăiește și rămâne viu.

18. Toți cei ce i-au auzit (Maria este și ea inclusă în aceștia), s-au mirat de cele ce le spuneau păstorii.

În nici-un caz aici nu se relatează ceva asemănător cu ceea ce este scris în Luca 1, 65. Slava copilașului din Betleem nu se răspândea în afara granițelor grajdului. Aici nu avea loc nimic deosebit care să provoace o mișcare în rândurile poporului. Ar fi ceva ciudat de mișcător dacă ieslea ar fi devenit un loc de pelerinaj. Nici nu s-ar fi potrivit chipului Aceluia despre care se spune: „El nu va striga, nu-și va ridica glasul și nu-l va face să se audă pe ulițe“ (Isaia 42, 2). Mulți erau cuprinși de uimire.

19. Maria păstra toate cuvintele acelea în inima ei și se gândea la ele în inima ei.

Aceasta este singurul lucru pe care noi îl citim despre Maria în toată istoria nașterii. Ei nu i s-a arătat îngerul învăluit în slava lui Dumnezeu. Ea nu a auzit imnul oștirii îngerilor, ci ea este înconjurată de josnicie. Maria nu mai primește nici-o altă descoperire, în afară de acelea aduse de păstori și prin cuvântul profetic al lui Simeon și al Anei și mai târziu prin vizita „magilor de la răsărit“.

Despre Maria citim numai o frază, și aceasta ne lasă să privim în inima ei. Nu era o stare de mirare, ca la ceilalți, ci ea „păstra“ și „se gândea“ în inima ei la cele auzite.²

Evangelhia nu ia în stăpânire numai o inimă caldă, ci și o minte credincioasă care păstrează, meditează și este mișcată de valori mari, veșnice. Numai în felul acesta Evangelhia devine o proprietate care nu se poate răpi. Gândurile de mântuire ale Dumnezeului nostru sunt așa de mari, de adânci și de bogate că omul nu le va putea pricepe și domina. Trebuie meditat asupra lor. „Dumnezeu vrea“, cum spune Luther, „ca Cuvântul Său să pătrundă în inima noastră și să rămână o piatră de monument pe care nimeni n-o poate lua, ca și cum ar fi crescut acolo și este un lucru natural.“

---

² Diferența dintre „a se mira“ și „a se gândi“ este exprimată în textul original și prin aceea că sunt folosite diferite forme de timp ale verbului. Aoristul „ethaumasān“ = „se mirau“ exprimă ceva trecător și de moment. Imperfectul „synterei“ = „ea păstra“ și „symballousān“ = „ea se gândea“ este în opoziție cu mirarea momentană, care va trece curând, este o gândire lăuntrică adâncă. Primul cuvânt „synterein“ are de a face cu memoria, al doilea cuvânt „symballein“ se petrece în inimă. Printr-o permanentă gândire la cuvintele auzite, prin păstrarea trează a cuvintelor, prin plasarea lor în conștiință, ea le păstra în memorie. Cuvântul „symballein“ înseamnă de fapt „a arunca una peste alta, claie peste grămadă“. Toate cuvintele pe care Maria le-a auzit, și cele de la păstori, le-a aruncat peste cele auzite odinioară. După aceea s-a uitat conștientă la ele, le-a cuprins cu privirea pe toate, le-a comparat unul cu altul și a reflectat asupra lor, și anume, ea a făcut permanent aceasta în inima ei. Acesta este felul corect de a proceda cu Cuvântul Dumnezeului nostru!

Credințioșia cu care Maria a păstrat toate acele cuvinte și s-a gândit la ele o vedem din relatarea exactă pe care ea a făcut-o apostolilor, în mod deosebit doctorului Luca și de la care a ajuns la noi. După ce Hristos prin învierea Sa a fost dovedit că este Fiul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt S-a transfigurat în Adunarea Sa, Maria și-a deschis comoara inimii ei, care acum nu mai aparține numai ei.

20 Și păstorii s-au întors, slăvind și laudând pe Dumnezeu pentru toate cele ce au auzit și văzuseră și care erau întocmai cum li se spusese (de către înger).

Păstorii s-au reîntors în noapte, pe frig, cu pericole pe cale, la turmele lor și acolo au găsit toate așa cum le-au lăsat. Turma lor avea nevoie de hrana zilnică și de ocrotire și în pustia întinsă trebuiau să caute locurile unde creștea hrana pentru animale. Nu era totul exact ca mai înainte? Nu! Păstorii au primit ceva nou și prin aceasta în viața lor totul devenise nou, o privire nouă în cer, o privire nouă pe pământ în viața de fiecare zi.

Domnul Legii este pus sub Lege

Luca 2, 21-38

Despre începutul copilăriei lui Ioan Botezătorul nu se relatează nimic, însă despre începutul copilăriei lui Isus ne sunt relatate trei duble-evenimente.

Primul dublu-eveniment: Când Copilul a avut opt zile a fost tăiat împrejur în casa din Betleem și I S-a dat numele. Despre aceasta relatează versetul 21.

Al doilea dublu-eveniment: Când copilul a avut 40 de zile a avut loc în Templul de la Ierusalim actul de curățire al mamei Maria. În același timp a fost adusă jertfa pentru înfățișare a Copilașului Isus. Despre aceasta relatează versetele 22-24.

Al treilea dublu-eveniment: La scurt timp de la aducerea jertfei de curățire și a jertfei de înfățișare a avut loc cântarea de laudă al lui Simeon și a Anei. Despre aceasta relatează versetele 25-38.

Toate cele trei dublu-evenimente au ceva comun; ele arată pe Copilașul Isus în modestia și în slava Lui.

Primul dublu-eveniment

21 Când a venit ziua a opta, în care trebuia tăiat împrejur Pruncul, I-au pus numele ISUS, nume care fusese spus de înger înainte ca să fi fost El zămislit în pântece.

Cele opt zile prevăzute de Lege pentru tăierea împrejur sunt respectate cu strictețe. Tăierea împrejur o făcea tatăl. Ea a avut loc în casa din Betleem. Trebuie să presupunem că scurt timp de la recesământ, după ce s-a încheiat recesământul, oamenii din Betleem s-au întors la casele lor. Prin această reîntoarcere la casele lor, locurile de poposire din Betleem s-au eliberat.

Ce însemna tăierea împrejur? 1. Ea însemna o mărturisire: Dumnezeu pune mâna pe mine. Eu sunt un păcătos. Eu sunt vinovat de moarte. 2. Tăierea împrejur însemna primirea în poporul ales. Cu toate că sunt vinovat de moarte, Dumnezeu mă lasă în viață și mă primește în poporul Său ales Israel. El face un legământ cu mine. El face aceasta deoarece El amână pedeapsa păcatelor poporului Israel până în ziua când Dumnezeu va pedepsi păcatul în Acela care niciodată nu a păcătuit, Isus Hristos. Citește Romani 3, 25. 3. Tăierea împrejur înseamnă obligație. Israelitul renunța la voia proprie, prin tăierea împrejur se despărțea de viața proprie.

Pentru Isus tăierea împrejur a fost începutul drumului Său de jertfă care ducea la Golgota.

1. Dumnezeu pune mâna pe Copilașul Isus. Ce ciudat! El, Cel fără păcat, este declarat aici ca fiind vinovat de moarte, cu privire la lucrarea de suplinire de pe Golgota. 2. EL, Alesul din veșnicie, care nu avea nevoie să fie primit în poporul ales, este primit nu pentru că Dumnezeu vrea să renunțe la pedepsirea păcatului, ci pentru că Dumnezeu vrea să pedepsească păcatul în El. 3. Obligația care rezulta din tăierea împrejur – renunțarea la voia proprie – a împlinit-o Fiul sfânt al lui Dumnezeu în chip desăvârșit. În Ioan 5, 19 citim: Fiul nu poate face nimic de

la Sine, El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai. Și în 1 Petru 1, 18-22 citim despre suferința și moartea unui Miel nevinovat și neîntinat.

De tăierea împrejur era legată darea numelui. Citim: I S-a dat numele **Isus**, așa cum a spus îngerul.

Deci numele Isus L-a primit de la Dumnezeu prin gura îngerului. Aceasta este important. Atunci când oamenii dau nume, aceasta este o dorință care se exteriorizează prin darea numelui. Prin darea numelui, de exemplu Friedrich se dorește ca omul acela să fie un om al păcii. Atunci când Dumnezeu dă un nume, atunci în acest nume nu este cuprinsă dorința, ci realitatea. Numele Isus înseamnă și totodată realizează: Dumnezeu ajută puternic, pe moment și veșnic.

Al doilea dublu-eveniment

22 Și când s-au împlinit zilele pentru curățirea lor, după Legea lui Moise, Iosif și Maria au adus Pruncul la Ierusalim, ca să-L înfățișeze înaintea Domnului,

23 după cum este scris în Legea Domnului: „Orice întâi născut de parte bărbătească va fi închinat Domnului“,

24 și ca să aducă jertfă: o pereche de turturele sau doi pui de porumbei, după cum este poruncit în Legea Domnului.

Două acte erau înfăptuite în baza Legii, întâi jertfa de curățire, care trebuia adusă pentru mamă, versetele 22 și 24, în al doilea rând prezentarea copilului întâi născut, versetul 23.

Potrivit Legii, o mamă era timp de 40 de zile de la nașterea unui băiat considerată necurată. În acest timp ea trebuia să rămână acasă și nu avea voie să intre în Templu. Această necurăție rituală era un semn al faptului că toți oamenii se nasc în păcat. Conștiința păcatului trebuia păstrată vie în amintire (Geneza 3, 10,16).

Maria ar fi putut spune, atunci când a fost vorba de curățirea ei: am devenit eu necurată, atunci când a avut loc minunea nașterii lui Isus? Dar Maria nu era cuprinsă de astfel de gânduri. Ea merge ca roabă a Domnului smerită și ascultătoare pe drumul prevăzut pentru fiecare lăuză: drumul spre jertfa de curățire. Și tocmai prin acest drum al ascultării, intrând în Templul de la Ierusalim ca să aducă jertfa de curățire, pregătește calea ca Hristos să fie recunoscut și proslăvit de Simeon și de Ana ca fiind Domnul și Mântuitorul.

Jerfa săracilor era o pereche de porumbei, un porumbel pentru jertfa de ardere de tot, iar celălalt porumbel pentru jertfa de ispășire. Cei bogați trebuiau să aducă un miel pentru jertfa de ardere de tot, în timp ce un porumbel era de ajuns pentru jertfa de ispășire (Levitic 12, 8).

Domnul cerea sfințirea întâiului născut de parte bărbătească din Israel, ca recunoștință că El a cruțat pe întâii născuți de parte bărbătească atunci când a lovit cu moartea pe întâii născuți ai egiptenilor. În întâii născuți a fost lovit tot poporul Egiptului, iar Israel a fost cruțat (cu toate că și el era vinovat și ar fi meritat moartea). Israel trebuia să rămână conștient de faptul că numai prin Harul suveran al lui Dumnezeu era poporul lui Dumnezeu. De aceea întâiul născut trebuia închinat Domnului și prin el tot poporul. Această sfințire a fost numită „prezentare“ și arăta că pruncul era închinat Domnului și era predat pentru slujirea în Templu.

Întâiul născut a fost eliberat de această slujire la Templu prin faptul că Domnul a rânduit pe *le viți* pentru această slujbă preoțească (Numeri 3, 13,40). Dar pentru a păstra în inima poporului conștiința drepturilor lui Dumnezeu față de întâiul născut, Dumnezeu a rânduit un preț de răscumpărare pentru fiecare întâi născut.

Prețul eliberării era de cinci sicli, (Numeri 3, 47 și 18, 16, compară și cu Marcu 11, 15).

Iosif a dat suma de cinci sicli, circa 10 euro, la Templu. Pentru a câștiga cei 5 sicli un muncitor așa cum era Iosif trebuia să lucreze patruzeci de zile.

Cu toate că Isus este răscumpărat aici, așa cum era răscumpărat fiecare copil israelit de la slujba preoțească, El S-a predat de bună voie lui Dumnezeu, ca și cum nu ar fi fost răscumpărat. În El și cu El sunt, așa cum este prezentat aici simbolic, sfințiți pe Golgota

pentru Dumnezeu toți frații Lui care se vor naște și ca popor proprietate a Lui sunt o împărăție de preoți. Aceasta este împlinirea nou testamentală a ceremonialului Vechiului Testament.

Al treilea dublu-eveniment
Cântarea de laudă a lui Simeon și a Anei, versetele 25-38

Despre Simeon
Versetele 25-35

25a Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viață sfântă și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mângâierea lui Israel,

O apariție minunată, acest Simeon! Cine era el? În text se spune: „era un om“. Judecând după relatarea făcută era un moșneag, probabil necunoscut de oameni, dar cunoscut de Dumnezeu. El apare în relatarea lui Luca, am spune, asemenea lui Melchisedec, despre care în relatarea mozaică nu se face cunoscut nici tatăl, nici mama, nici lista strămoșilor, nici începutul și nici sfârșitul zilelor vieții sale (Evrei 7, 3).

Simeon este un tablou al multor suflete temătoare de Dumnezeu. Neprihănirea sa consta în respectarea cu credincioșie a Legii lui Dumnezeu iar teama sa de Dumnezeu era respectarea cu onoare a măreției și sfințeniei lui Dumnezeu. Deoarece a recunoscut că prin el însuși era imposibil să împlinească Legea lui Dumnezeu, aștepta mângâierea și pacea. Acestea i le putea oferi numai Mesia cel făgăduit. De aceea teama lui față de Dumnezeu s-a transformat tot mai mult în așteptarea mângâierii lui Israel. El a trebuit să o aștepte mult timp, până la bătrâneți adânci.

„Prosdchomai“ înseamnă nu numai să aștepti, ci mai mult să te aștepti. A te aștepta este un fel deosebit de a aștepta, adică acela care se așteaptă la ceva își concentrează privirea, toată atenția la ceea ce va veni, la ce se va întâmpla. Cuvântul prosdechomai se întâlnește la Simeon, în versetul 25, la Ana și la cei „ce așteptau mântuirea Ierusalimului“, în versetul 38.

O astfel de așteptare conduce la maturizarea adevăratei evlavii. Robul care așteaptă este totdeauna robul cel mai credincios.

De unde vine expresia „mângâierea lui Israel“? Probabil că această expresie amintește de Isaia 40, versetul 1 și următoarele.

Așa cum Adunarea din Noul Testament va striga tot mai tare și mai stăruitor cu privire la revenirea lui Hristos „Amin, vino, Doamne Isuse!“ (Apocalipsa 22, 20), tot așa rugăciunea pentru venirea lui Hristos a fost atunci tot mai puternică. Batjocura mare în care era poporul Israel i-a făcut pe oamenii serioși să cerceteze Scriptura ca să vadă dacă nu cumva în curând va veni timpul când Domnul se va îndura de poporul Lui. Cine a luat seama la Geneza 49, 10 și la Daniel 9, 24, acela a înțeles că s-a apropiat timpul când Domnul va trebui să vină.

Ceea ce nu demult s-a petrecut cu Zaharia în Templul de la Ierusalim a lăsat o impresie adâncă asupra acelor care l-au văzut ieșind din Templu. Această impresie a impulsionat așteptarea. Printre aceștia a fost probabil și Simeon cu inima lui plină de așteptare.

25b și Duhul Sfânt era peste el.

Trezirea duhului profetic a devenit deja vizibilă la Zaharia, la Elisabeta și la Maria. Se pare că Simeon și Ana au fost de mai mult timp mișcați de duhul profetic. Duhul Sfânt este și un Duh de rugăciune. Simeon era unul care stăruia fierbinte în rugăciune.

26 Duhul Sfânt îl înștiințase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului.

Avea în inima lui siguranța fericită că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului. Cât de mult trebuie să fi înflăcărat această înștiințare așteptarea lui! Cum au căutat ochii lui permanent în jur ca să vadă pe Hristosul Domnului, mângâierea lui Israel! Din conținutul textului rezultă că Simeon a așteptat un om și nu un copilăș.

27 El a venit în Templu, mânat de Duhul.

De data aceasta Simeon nu a venit din obișnuință la locul sfânt, unde venea totdeauna cu plăcere, ci un impuls căruia nu i se putea împotrivi la mânat să vină chiar în acel ceas în Templu. Călăuzirea lui Simeon prin Duhul Sfânt este în totul după Vechiul Testament. Duhul nu locuia permanent în el, așa cum este cazul cu credincioșii de mai târziu, ci de la caz la caz venea asupra lui ca o putere care îl călăuzea și îl mâna.

27b Și, când au adus părinții înlăuntru pe Pruncul Isus, ca să împlinească cu privire la El ce porunca Legea,

28 Simeon L-a luat în brațe, a binecuvântat pe Dumnezeu, și a zis:

29 „Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău.

30 Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, (Isaia 40, 5)

31 pe care ai pregătit-o să fie înaintea (ochilor) tuturor popoarelor, (Isaia 52, 10)

32 Lumina care să lumineze neamurile (Isaia 42, 6 și 49, 6) și slava poporului Tău Israel.³

Atunci când cei trei oameni săraci (Maria, Iosif și pruncul Isus) au intrat în Templul de la Ierusalim cu nimic nu au atras privirile celor din jur, care stăteau acolo să asculte prelegerile învățătorilor fariseici sau făceau comerț în curtea dinaintea Templului. În fiecare zi veneau mame ca să aducă jertfa de curățire și să închine pe întâii lor născuți. Mica grupă nu merita o atenție deosebită. Dar tocmai în această zi se plimba prin curtea din față a Templului un bărbat care vedea mai mult decât ceilalți oameni și putea să recunoască ceea ce era ascuns mulțimii. Cu o teamă sfântă, mânat de Duhul Sfânt, Simeon merge și privește Copilașul. Atunci îi devine clar și este cuprins de o certitudine sfântă: **acest Copilaș este El! Și Simeon Îl ia în brațe. Cine putea să-l rețină pe moșneag! El laudă pe Dumnezeu. Trebuie să fi fost o privescătoare atunci când moșneagul s-a plecat deasupra Copilașului. Nu-L mângâie și nu-L sărută. Respectul față de El îi interzice să facă cu acest Copilaș ceea ce se obișnuiește să se facă cu alți copii. Ce lumină trebuie să fi strălucit pe fața bătrânului! Simeon a obținut ce și-a dorit și a sperat. Inima lui era cuprinsă de o bucurie divină.**

Vedem în Simeon tabloul Israelului ajuns la împlinirea misiunii sale cele mai importante, căci mântuirea trebuie să vină de la iudei. „Doamne, **acum** slobozește în pace pe robul Tău.“ Simeon sta acolo ca unul care era gata să urce în carul veșniciei. Prin acest „acum“ se desprinde de acest pământ. Cu ochii trupului a văzut numai un Copilaș. Dar cu ochii credinței a văzut în El mântuirea veșnică a lui Dumnezeu, o taină minunată.

Acum Simeon are destul. Acum are pace. Toate grijile legate de viitorul poporului său și toată povara care apăsa pe sufletul lui din pricina prezentului întunecat, a fost luată de pe el. Acum nu mai dorește nimic. Timpul lui de slujire s-a terminat. „Acum, Doamne, slobozește pe robul Tău“ sau tradus altfel „Doamne, acum Tu deconectezi pe robul Tău, și anume în pace, așa cum ai făgăduit!“

Robul lui Dumnezeu care a avut parte de har își găsește pacea nu în lucrările sale, ci numai în aceea că el are pe Isus și mântuirea Sa.

Este interesant că Simeon nu folosește aici cuvântul „kyrios“ = Domnul, ci expresia „despota“ = „suveran, domnitor“. Ca rob, el vrea să se predea cu totul Domnitorului său.

„Ochii mei a u văzut mântuirea.“ Expresia „au văzut“ este remarcabilă. Reamintim relatarea despre păstori, unde de asemenea se spune „să vedem (cuvântul) ce ni s-a spus“ (capitolul 2, 15).

Simeon vede în acest Copilaș nu numai mântuirea lui Israel, ci a tuturor popoarelor. El se exprimă în felul următor: „mântuirea pe care ai pregătit-o să fie înaintea tuturor popoarelor (Isaia 52, 10). Lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel.“

---

³ (Versetul 30 a fost tradus astfel de Luther: „Ochii mei au văzut pe Mântuitorul Tău“. În textul original se spune „mântuirea Ta“ (to sotérion), Tot așa este și în Luca 3, 6. Luther spune acolo: „Orice făptură va vedea pe Mântuitorul lui Dumnezeu“. Textual înseamnă „mântuirea lui Dumnezeu“)

Ceea ce Maria lăsa să se înțeleagă în *Magnificat*, ceea ce Zaharia ne dădea de înțeles în *Benedictus* și ceea ce a fost deja vestit în *Gloria in excelsis*, cântarea de laudă a îngerilor, devine acum foarte clar și pe deplin vizibil în *Nunc dimittis* al lui Simeon, adică în cântecul : „Acum slobozește pe robul Tău ...“, și anume „Lumina care luminează neamurile“, aceasta este „numai“ Copilașul Isus, aduce mântuirea neamurilor și iudeilor.

În momentul în care Copilașul Isus va fi răscumpărat de obligațiile Sale de Întâi-născut în poporul Israel, El va deveni Mântuirea tuturor popoarelor pământului.

Suntem uimiți de înțelegerea mare pe care Simeon o avea cu privire la lucrarea lui Mesia. Faptul că Mesia va aduce mântuirea pentru toate popoarele și va fi lumina neamurilor, acele neamuri care erau fără Dumnezeu și stăteau în afara poporului ales al lui Israel, însemna indignare și revoltă pentru fariseism. – Punerea pe aceeași treaptă a Israelului cu restul popoarelor însemna erezie și răzvrătire pentru rabinii iudei. Unul cuprins de mândrie națională meschină ar fi lăsat la o parte locurile din Scriptură cum ar fi cele din Isaia 42, 6 și Isaia 49, 6.⁴

33 Tatăl și mama Lui se mirau de lucrurile care se spuneau despre El.

Cât de puternic și mișcător trebuie să fi fost sunetul acestui cântec pentru sufletele părinților Lui!

34a Simeon i-a binecuvântat, citim în continuare. Ce a fost cel mai bun pentru părinți, și anume „binecuvântarea“, aceea face el acum. Un suflet de preot are voie și trebuie să binecuvânteze.

Pentru o gândire pământească poate să pară ceva nepotrivit că Simeon în versetele 34b și 35, lipsit de scrupule, toarnă picături amare în paharul bucuriei plăcerii de a fi mamă. Simeon a privit și a vestit „slava“ Copilului. Dar el nu este orb față de „smerenia“ Lui. Din cuvintele profetice ale Vechiului Testament Simeon dă de înțeles mamei Maria că Benjamin al ei, „copilul bucuriei“, va deveni un Benoni, adică un „Fiu al durerii“ (Geneza 35, 18). Acestea sunt căile minunate ale lui Dumnezeu.

Cât de pământești au fost ideile cu privire la împărăția lui Mesia, chiar și la ucenicii Domnului, chiar și după învierea Sa! Cât de greu le-a fost să înțeleagă că Hristos va trebui să sufere și să învieze (Luca 24, 25,26)! Și cum a fost la Simeon? Mângâierea lui Israel este totodată Acela care va trece prin cele mai adânci și mai mari suferințe. De unde are el această cunoaștere? Era o inspirație de moment? Nu, cercetarea în Scriptură i-a dat această cunoaștere. Cu totul altfel a fost cercetarea făcută de cărturari!⁵ Simeon a luat aminte la

---

⁴ În toată literatura rabinică nu se întâlnește nici-un loc în care să fie comentate cele două citate din Isaia, ca și cum acea Lumină pentru neamuri ar fi fost de nesuportat pentru ochiul spiritual al Israelului. Dar cum cele două locuri din Isaia nu puteau fi șterse, sau comportat așa ca și cum acestea nu ar exista (Strack-Billerbeck Vol. 2, pag. 139).

⁵ Este ciudată cercetarea Scripturii făcută de cărturari, care zi și noapte cugetau la Legea Domnului. Și totuși! Ei nu au crezut în Isus, Mesia, cu tot zelul cu care citeau Scriptura. Cum este posibil așa ceva? Cu totul altfel a fost cercetarea Scripturii de către Simeon și de către cei ce trăiau liniștiți în țară, și de Isus la cei doisprezece ani ai Săi, și după aceea.

Acești învățători ai Legii citeau Scriptura ca să primească cunoaștere, să-și îmbogățească cunoștințele și mintea. Inima însă a rămas goală! – Simeon și cei liniștiți din țară au citit Scriptura ca unii care erau „flămânzi și însetați spiritual“, și ei au fost înviorați. Din aceasta rezultă că cunoașterea Scripturii are valoare numai în măsura în care ea se naște dintr-o inimă care caută, iar apoi este transpusă în practică printr-o viață sfântă, închinată lui Dumnezeu. Cunoaștința fariseică urmărește interese proprii. Ea îl face pe om să fie mândru. Ea dă naștere la un sistem de gândire ale cărui rădăcini sunt în adâncul vieții sufletești proprii, ca apoi folosind cuvintele Scripturii să aducă închinare divină propriului sistem omenesc al unui Mesia pământesc. Se folosește Cuvântul lui Dumnezeu. Se folosește Scriptura pentru scopuri proprii, în loc să fie slujitori ai Cuvântului. Se inversează responsabilitățile! Rezultatul este că se scoate sau se adaugă la Cuvântul lui Dumnezeu, sau el nu este înțeles. Se dă prilej sciziunilor. Însă acolo unde cresc și apar astfel de roade, acolo nu este nicidecum lucrarea lui Dumnezeu.

Starea cea mai bună și cea mai fericită nu este niciodată streășina Templului, deci nu să fi sus, ci să rămâi jos, să fi cerșetor în duhul, să ai mărturisirea căpitanului din Capernaum: „Nu sunt demn ca Tu să vii sub acoperișul meu.“ „Nu sunt vrednic pentru toată îndurarea și credincioșia.“ „Nu sunt vrednic să desfac șiretul sandalelor.“

cuvântul despre suferințele Robului lui Dumnezeu din Isaia (capitolul 50, 6; capitolul 53) și alte prorocii asemănătoare din Psalmi și din cărțile prorocilor.

34b Iată, Copilașul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel

Se dovedește o înțelegere profundă a bătrânului Simeon, căci el vede împlinindu-se în Hristos făgăduința din Isaia (capitolul 8, 13-15). Toți cei din Israel trebuie să treacă pe la El și niciunul nu-L va trece cu vederea. Israel este ca un râu care se lovește de stâncă, de Hristos, se sparge și curge despiciat mai departe. Pentru unul spre cădere, pentru altul spre înălțare.

Și astăzi omenirea se desparte și se despică în El! În timp ce unii se laudă că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu ca să facă fericiți pe cei ce o cred, pentru alții Hristos cel răstignit este o pricină de poticnire, un scandal, o nebulă, un nonsens.

34c și să fie un semn care va stârni împotrivire.

Sufletul Mariei nu a fost străpuns de o sabie numai la Golgota, ci deseori, dar la Golgota a fost ultima dată și cel mai adânc.

Simeon vorbește într-adevăr despre un eveniment mare, despre o împunsătură de sabie cu efecte mortale, în urma căreia inima ei de mamă va sângea. Dar ce fel de eveniment va fi acesta nu vede Simeon. Duhul lui Dumnezeu îl cruță să nu vadă grozăvia acestor celor mai îngrozitoare tablouri, crucificarea rușinoasă a lui Isus ca „făcător de rele“ pe lemnul blestemat, și prin aceasta cruță și pe mamă, dar ochii lui Simeon văd deja lemnul de groază și de durere, chiar dacă în loc de cruce, pe care Isus a suferit, numește sabia care va străpunge pe mama lui Isus.

Același eveniment, care ca o sabie va străpunge sufletul Mariei, va sluji totodată ca **gândurile (rele) din multe inimi să se descopere** (versetul 35b). („Cei răi“, așa citim în manuscrisele găsite pe Sinai.) La crucea de pe Golgota s-a descoperit inima trădătoare a lui Iuda, încrederea în sine rea a lui Petru, în continuare, marea slăbiciune a celorlalți ucenici. La crucea de pe Golgota s-a descoperit inima ipocrită a fariseilor plină de invidie și răzbunare, lipsa de tărie de caracter a lui Pilat, nestatornicia poporului Israel cu strigătele lui de osanale, iar apoi cu strigătele „Răstignește-L!“, brutalitatea neamurilor. La crucea de pe Golgota s-a arătat ce spune Ieremia (capitolul 17, 9): „**Inima este nespun de înșelătoare și de desnădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?**“ Împotrivirea crescândă avută loc până la crucificarea Prințului vieții trebuia să descopere tainicul inimii întregii lumi, a dușmanilor Domnului, a fiecărui om. „Nu numai eu“, spune Luther, „dar niciunul din apostoli nu putea să creadă sau să gândească că în lume există o astfel de răutate.“

Despre Ana
Versetele 36-38

36 Mai era acolo și o prorociță, Ana, fata lui Fanuel, din seminția lui Așer. Ea era foarte înaintată în vârstă și trăise cu bărbatul ei șapte ani după fecioria ei.

37 Rămasă văduvă, și fiind în vârstă de optzeci și patru de ani, Ana nu se despărțea de Templu, și zi și noapte slujea lui Dumnezeu cu post și cu rugăciuni.

Este impresionant că noi aflăm foarte exact cine a fost această femeie Ana. Dar cuvintele cântării ei de laudă nu ne sunt făcute cunoscut. Exact invers ca la Simeon, unde nu se relatează nimic despre viață, dar este redată cântarea lui de laudă. Relatarea poartă prin aceasta amprenta istorică, despre care Luca s-a informat foarte amănunțit: **Ana**, „copilul harului“, așa cum se poate traduce numele ei, eate onorată cu titlul de **proroc**. Ea era o prorociță, asemenea Deborei (Judecători 4, 4) și Hulda (2 Împărați 22, 14), chiar dacă probabil activitatea ei era într-un cerc mai restrâns. Ea era o fată a lui Fanuel. Numele

---

„Am cutezat să vorbesc cu Domnul, cu toate că sunt praf și cenușă!“ Aceasta este atitudinea cea mai fericită de pe pământ! Acolo trebuie să rămânem. Atunci va exista o creștere prețioasă în credință și în adevărata cunoaștere a Bibliei. Așa a fost la Simeon și la cei ce trăiau liniștiți (smeriți) în țară. Tot așa este și astăzi.

bărbatului ei nu este numit. Era din seminția lui Așer al cărei ținut era în partea de nord-vest al Galileii. Ana a venit din ținuturi care erau la cea mai mare depărtare de Templu. Bucuria ei cea mai mare era să slujească lui Dumnezeu, era elementul în care trăia și în care era fericită. Fără rezerve s-a dedicat lui Dumnezeu prin post și rugăciune.

Astfel de bătrâni, care trăiesc cu Dumnezeu, se preocupă cu Cuvântul Său și cu rugăciune, sunt vestitori puternici, chiar dacă nu vestesc Cuvântul. Ei sunt simpli prezentatori ai Cuvântului.

38a A venit și ea în același ceas și a început să laude pe Dumnezeu.

Lauda și închinarea ei erau un ecou al lui Simeon. Ea a primit mărturia lui și a înțeles-o, căci era umplută de același Duh. Simeon a dat tonul, iar ea cântă după el. Ce a prorocit Simeon este confirmat de Ana, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Probabil că cei doi s-au întâlnit deseori aici, și-au împărtășit perseverența și nădejdea lor! Acum se bucură împreună. Însă bucuria bătrânei Ana se revarsă, așa că ea nu o lasă să nu vorbească despre ce a văzut și a auzit.

38b și să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau mântuirea Ierusalimului.

Întâlnim aici o grupă mică de oameni care trăiau liniștiți în țară. Dacă erau mulți sau puțini, nu se spune, dar este cert că în Ierusalim era o „comunitate“ mică, în parte ca rod al lucrării făcute cu credincioșie de Simeon și de Ana. Cei doi par să fi fost punctul central al celor care așteptau. Expresia „mântuirea Ierusalimului“ vine din Isaia 52, 9 unde se spune: „Domnul mângâie pe poporul Său și răscumpără Ierusalimul.“

Așa a fost adus Isus în Templu și prezentat înaintea Domnului, fără ca preoțimea Templului și a Ierusalimului să ia cunoștință de acest fapt. Duhul profeției, care locuia în cei doi israeliți simpli, Simeon și Ana, dispăruse complet de la această preoțime. Sfântul lui Israel este adus în Templu iar slujitorii Locului Sfânt nu remarcă nimic.

Templul vizitat de Isus, în care liniștea a serbat apariția Lui, a rămas mut. În Nazaret însă, în dezvoltarea liniștită și sfântă, creștea mântuirea lumii spre statura de copil, tânăr și om.